

Arrest

nr. 275 154 van 8 juli 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 maart 2022.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K.POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig zesde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig vijfde volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoeker verklaart een Iraaks staatsburger te zijn afkomstig uit Bagdad. Op 29 juli 2015 kwam hij in België aan en hij diende de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker verklaarde dat zijn moeder in 1992 stierf en dat zijn vader niet veel later hertrouwde. In 2000 verhuisde hij naar Bagdad omdat de nieuwe vrouw van zijn vader hem buiten gezet had. Verzoeker trok in bij zijn grootouders langs moederskant en hij woonde daar samen met zijn twee ooms, S. en M. Verzoeker werkte er in de vastgoedsector. Naar aanleiding van dit werk werd hij bedreigd door enkele leden van de sjjiitische militie Asaib Ahl al-Haq (AAH) die op die manier een private woning in beslag konden nemen en huurgelden van zijn cliënteel opeisten. Daarnaast werd hij ook door militieleden van AAH onder druk gezet opdat hij zich bij hen zou aansluiten. In april 2015 ontving hij een dreigbrief waarin hij een verrader werd genoemd en met de dood werd bedreigd. Eind april 2015 werd verzoeker op straat beschoten. Op 28 april 2016 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 174 684 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 15 september 2016 verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoeker vertrok vervolgens naar Duitsland waar hij eveneens een asielaanvraag indiende. Op 12 juni 2017 werd hij door de Duitse autoriteiten gerepatrieerd naar België waarna hij hier op 13 juni 2017 een tweede verzoek om internationale bescherming indiende. Op 7 juli 2017 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige aanvraag. Verzoeker diende hiertegen geen beroep in. Vervolgens nam het Commissariaat-generaal naar aanleiding van het door verzoeker op 8 mei 2018 ingediende derde verzoek een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek. Verzoeker diende hiertegen evenmin beroep in. Op 18 januari 2019 diende verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 26 juni 2019 nam het Commissariaat-generaal opnieuw een niet-ontvankelijkheidsbeslissing waartegen verzoeker opnieuw geen beroep indiende. Wel diende verzoeker op 20 september 2019 een vijfde verzoek om internationale bescherming in dat op 10 september 2020 door het Commissariaat-generaal niet-ontvankelijk werd verklaard. Verzoeker startte geen beroepsprocedure.

Op 4 december 2020 diende verzoeker vervolgens huidig, zesde, verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaart in het kader van dit verzoek dat zijn zoon op 26 april 2020 werd geboren in Robbinsdale, Minnesota in de Verenigde Staten. Verzoekers vrouw en kind zullen op bezoek komen. Hij stelt niet te weten of ze slechts op bezoek komen of ze gaan blijven en dat dit misschien mogelijk zou zijn indien hij zijn papieren had. Ze zullen hier in ieder geval niet minder dan 3 maanden blijven, aldus verzoeker. Hij wil een gewoon leven met zijn gezin. Hij verklaart een gezin te hebben in Amerika en dat zijn vrouw een visum heeft aangevraagd, maar dat de procedure al 5 maanden loopt en alles gestopt is door corona. Verzoekers zoon is een Amerikaan en Irakezen haten Amerikanen. Verzoeker geeft verder aan niets te hebben in Irak, zijn ouders zijn gestorven. Hij vreest er in de problemen te belanden en er zijn wapens op straat. Hij heeft op Facebook gezien dat zijn nicht in Irak is omgekomen door de hitte. Ter ondersteuning van zijn verzoek legt verzoeker de geboorteakte voor van zijn zoon.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker hier in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en het bekritisieren van de procedure en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. Verzoeker hekelt vooreerst dat het Commissariaat-generaal, bij het nemen van de beslissing op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van dezelfde wet, de in artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn van tien werkdagen niet gerespecteerd heeft.

De wet verbindt, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, geen sanctie aan het overschrijden van voormelde termijn. Er zijn ook geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn, worden afgeleid dat het volgend verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift.

Verzoeker toont overigens ook niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

4.2. Waar verzoeker verwijst naar (de afwezigheid van) het persoonlijk onderhoud, wijst de Raad er nog op dat uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

4.3. Verzoeker betoogt, na een theoretische uiteenzetting te hebben gegeven, dat hij het oneens is met de redenen waarom zijn verzoek om internationale bescherming eerder werd geweigerd en hij daarom in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming wees op de vrees die hij heeft "bij een terugkeer naar Kameroen" en hij betoogt verder: "Verzoeker maakte (bij de Dienst Vreemdelingenzaken) duidelijk wat de reden vormt waarom hij onmogelijk kan terugkeren naar Irak. Hij wees in het kader van dit verzoek op dat zijn zoon geboren werd op 26 april 2020 in Robbinsdale, Minnesota in de USA (door verzoeker werd een geboorteakte voorgelegd). Verzoeker wees erop dat hij een Amerikaanse zoon heeft en dat zijn gezin woont in de USA. Hij benadrukte dat hij hierdoor onmogelijk kan terugkeren naar Irak, een land waarmee hij overigens geen binding meer heeft. Andere mogelijkheden dan het afleggen van bijkomende verklaringen en het overmaken van bijkomende documenten heeft de verzoekende partij niet om de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te overtuigen dat zijn vluchtmotieven weldegelijk oprecht zijn. Dit is ook hetgeen verzoeker deed."

De Raad wijst er echter op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op pertinente wijze aangeeft: "Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet. U verklaart immers dat u reeds zes jaar hier bent, dat u in Irak niets heeft en uw ouders zijn gestorven, en dat de Belgische asielinstanties alles over u weten, i.e. dat u werd verjaagd door de nieuwe echtgenote van uw vader en werd grootgebracht door uw grootouders in Bagdad, dat u er begon te werken in de vastgoedsector, en dat u toen geviseerd werd door de sjiiitische militie AAH. U valt dus volledig terug op uw initiële ongeloofwaardig bevonden asielmotieven (zie het arrest nr. 174 684 van 15 september 2016). Voorts herhaalt u dat uw vrouw een Iraakse erkende vluchteling is in de Verenigde Staten, dat uw zoon er geboren is en de Amerikaanse nationaliteit heeft, en dat Irakezen Amerikanen haten. In het kader van uw vorig verzoek werd hieromtrent geoordeeld dat dit geen nieuwe elementen waren die uw kans op internationale bescherming aanzienlijk zouden vergroten. U had immers nooit eerder bij uw vorige asielaanvragen een vrees opgeworpen omwille van uw huwelijk dat plaatsvond in maart 2018 en u had geen enkele concrete indicatie dat men u louter omwille van deze elementen zou viseren. U voert in het kader van uw huidig verzoek dan ook geen gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van de vorige verzoeken, zodat deze gehandhaafd blijven. Wat betreft uw verklaring (6de VIB pt. 13, 16, 20) dat u wil samenleven met uw vrouw en zoon, moet worden opgemerkt dat de procedure om internationale bescherming te bekomen hiervoor niet nuttig kan worden aangewend maar dat u overeenkomstig de nationale procedures een verblijfstitel dient te bekomen."

Er dient te worden aangestipt dat verzoeker onderhavig beroep niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling (in de beslissingen) in het kader van vorige verzoeken om internationale bescherming die definitief zijn geworden. Gelet op het feit dat de beslissingen in het kader van de vorige verzoeken om internationale bescherming niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd. De Raad benadrukt in dit kader, en waar verzoeker betoogt dat de mogelijkheid moet bestaan dat een eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen die hij aflegt en het aan de commissaris-generaal toekomt om bijkomende verklaringen en bijkomende documenten zorgvuldig en onbevooroordeeld te onderzoeken, dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De commissaris-generaal stelt echter vast dat in onderhavig geval er geen dergelijk element in verzoekers dossier voorhanden is. De commissaris-generaal motiveert verder in de bestreden beslissing:

"U verklaart ook (6de VIB pt. 21) dat u op facebook heeft gezien dat uw nicht in Irak is omgekomen door de hitte. Er kan zeker begrip worden opgebracht voor de eventuele moeilijkheden die u hierdoor zou hebben, doch een dergelijke tragische gebeurtenis en de persoonlijke impact op u zijn geen elementen die getuigen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch van een ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

Verzoeker uit in zijn verzoekschrift zijn ongenoegen stellende dat de "bijkomende" verklaringen onmiddellijk zijn weggezet als ongelooftwaardig omdat ze in lijn liggen met de verklaringen afgelegd tijdens zijn vorige verzoeken om internationale bescherming. Hij meent dat het hem hierdoor onmogelijk wordt gemaakt om alsnog aan te tonen dat zijn asielmotieven oprecht zijn en voert een betoog dat het vasthouden aan zijn eerdere asielmotieven net de consistentie, oprechtheid en waarachtigheid ervan aantoot. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw verwijst naar zijn huwelijk in maart 2018 met een Iraakse erkend vluchteling in de Verenigde Staten en de geboorte van zijn zoon met Amerikaanse nationaliteit op 26 april 2020. Hij betoogt dat hij benadrukte dat net deze gezinsuitbreiding waardoor hij een Amerikaanse zoon heeft, een belangrijke impact heeft op zijn persoonlijke situatie. Zoals door verzoeker zelf aangehaald, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd: "Voorts herhaalt u dat uw vrouw een Iraakse erkende vluchteling is in de Verenigde Staten, dat uw zoon er geboren is en de Amerikaanse nationaliteit heeft, en dat Iraakzen Amerikanen haten. In het kader van uw vorig verzoek werd hieromtrent geoordeeld dat dit geen nieuwe elementen waren die uw kans op internationale bescherming aanzienlijk zouden vergroten. U had immers nooit eerder bij uw vorige asielaanvragen een vrees opgeworpen omwille van uw huwelijk dat plaatsvond in maart 2018 en u had geen enkele concrete indicatie dat men u louter omwille van deze elementen zou viseren. U voert in het kader van uw huidig verzoek dan ook geen gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van de vorige verzoeken, zodat deze gehandhaafd blijven." Door in zijn verzoekschrift opnieuw de impact van zijn gezinsleven aan te halen, werpt hij hier geen ander licht op. Verzoeker komt in wezen niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen of het aanbrengen van elementen die hiervan in het verlengde liggen, hetgeen niets wijzigt en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan het vastgestelde. De Raad wijst tevens nog op volgend motief waaraan verzoeker voorbijgaat: "Wat betreft uw verklaring (6de VIB pt. 13, 16, 20) dat u wil samenleven met uw vrouw en zoon, moet worden opgemerkt dat de procedure om internationale bescherming te bekomen hiervoor niet nuttig kan worden aangewend maar dat u overeenkomstig de nationale procedures een verblijfstitel dient te bekomen."

4.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw het bezit van wapens in de Iraakse samenleving aanvoert. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal na een grondige analyse van de beschikbare informatie waarbij rekening werd gehouden met verschillende factoren en na een uitvoerige motivering besluit dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen

dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker laat na, zo motiveert de commissaris-generaal verder, het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, zo stelt de commissaris-generaal.

Met zijn algemeen betoog zoals gevoerd in zijn verzoekschrift, brengt verzoeker geen dwingende argumenten, concrete gegevens of tastbare stukken bij die een ander licht werpen op de appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing, laat staan dat hij aantoont dat de gevolgtrekkingen onjuist zijn. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4.5. De Raad besluit dat verzoeker slechts een algemeen herhalend betoog voert en in wezen slechts aangeeft een andere mening te zijn toegedaan hetgeen niet volstaat om de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Verzoeker slaagt er niet in nieuwe elementen aan te voeren in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

4.6. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad er eveneens op dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot de beoordeling of onderhavig verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het

verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, benadrukt de advocaat van de verzoekende partij ten eerste dat de verzoekende partij al sinds 2015 uit Irak weg is en dat zij een profiel als verwesterde man heeft. Ten tweede herhaalt de advocaat dat de verzoekende partij gehuwd is met een Iraakse erkende vluchteling in de Verenigde Staten en dat de verzoekende partij haar zoon, die op 26 april 2020 in Minnesota in de Verenigde Staten is geboren, de Amerikaanse nationaliteit heeft. Zij betoogt dat in de huidige situatie in Irak en het versterken van het Islamitische gedachtegoed dit niet zal aanvaard worden. Zij betreurt dat in de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met de actuele situatie op het terrein en dat een update zou moeten gebeuren.

In het licht van voormeld betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting, herneemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) volgende gronden van voormelde beschikking:

“Verzoeker uit in zijn verzoekschrift zijn ongenoegen stellende dat de “bijkomende” verklaringen onmiddellijk zijn weggezet als ongeloofwaardig omdat ze in lijn liggen met de verklaringen afgelegd tijdens zijn vorige verzoeken om internationale bescherming. Hij meent dat het hem hierdoor onmogelijk wordt gemaakt om alsnog aan te tonen dat zijn asielmotieven oprecht zijn en voert een betoog dat het vasthouden aan zijn eerdere asielmotieven net de consistentie, oprechtheid en waarachtigheid ervan aantoon. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw verwijst naar zijn huwelijk in maart 2018 met een Iraakse erkend vluchteling in de Verenigde Staten en de geboorte van zijn zoon met Amerikaanse nationaliteit op 26 april 2020. Hij betoogt dat hij benadrukte dat net deze gezinsuitbreiding waardoor hij een Amerikaanse zoon heeft, een belangrijke impact heeft op zijn persoonlijke situatie. Zoals door verzoeker zelf aangehaald, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd: “Voorts herhaalt u dat uw vrouw een Iraakse erkende vluchteling is in de Verenigde Staten, dat uw zoon er geboren is en de Amerikaanse nationaliteit heeft, en dat Irakezen Amerikanen haten. In het kader van uw vorig verzoek werd hieromtrent geoordeeld dat dit geen nieuwe elementen waren die uw kans op internationale bescherming aanzienlijk zouden vergroten. U had immers nooit eerder bij uw vorige asielaanvragen een vrees opgeworpen omwille van uw huwelijk dat plaatsvond in maart 2018 en u had geen enkele concrete indicatie dat men u louter omwille van deze elementen zou viseren. U voert in het kader van uw huidig verzoek dan ook geen gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van de vorige verzoeken, zodat deze gehandhaafd blijven.” Door in zijn verzoekschrift opnieuw de impact van zijn gezinsleven aan te halen, werpt hij hier geen ander licht op. Verzoeker komt in wezen niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen of het aanbrengen van elementen die hiervan in het verlengde liggen, hetgeen niets wijzigt en op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan het vastgestelde. De Raad wijst tevens nog op volgend motief waaraan verzoeker voorbijgaat: “Wat betreft uw verklaring (6de VIB pt. 13, 16, 20) dat u wil samenleven met uw vrouw en zoon, moet worden opgemerkt dat de procedure om internationale bescherming te bekomen hiervoor niet nuttig kan worden aangewend maar dat u overeenkomstig de nationale procedures een verblijfstitel dient te bekomen.” (eigen onderlijning).

De Raad benadrukt vooreerst dat, zoals reeds in voormelde beschikking wordt aangegeven, de verzoekende partij onderhavig beroep niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling (in de beslissingen) in het kader van vorige verzoeken om internationale bescherming die definitief zijn geworden. De verzoekende partij kan deze beoordeling niet ombuigen door het in wezen louter herhalen van de elementen of het aanvoeren van elementen die louter in het verlengde liggen hiervan, zoals de verzoekende partij eveneens doet ter terechtzitting. De verzoekende partij voert immers opnieuw aan dat zij gehuwd is met een Iraakse erkende vluchteling in de Verenigde Staten en dat haar zoon, die op 26 april 2020 in Minnesota in de Verenigde Staten is geboren, de Amerikaanse nationaliteit heeft. Tevens betoogt zij dat in de huidige situatie in Irak en het versterken van het Islamitische gedachtegoed, dit niet zal aanvaard worden. Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partij in wezen verwijst naar elementen die zij reeds in haar verzoekschrift naar voren heeft gebracht en waarop middels voormelde beschikking met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing werd geantwoord. De verzoekende partij gaat echter voorbij aan hetgeen in voormelde beschikking wordt vastgesteld, laat staan dat zij concrete elementen aanreikt die hier een ander licht op werpen. De verzoekende partij brengt bijgevolg geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

Waar de verzoekende partij benadrukt dat zij al sinds 2015 uit Irak weg is en zij een profiel als verwesterde man heeft, concretiseert zij haar betoog niet, laat staan dat zij het op afdoende wijze in verband brengt met de gronden van voormelde beschikking. Zij brengt hiermee dan ook geen concrete en dienstige

elementen aan die hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven in een ander daglicht stellen.

De verzoekende partij geeft ter terechtzitting tot slot aan dat zij betreurt dat in de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met de actuele situatie op het terrein en dat een update zou moeten gebeuren. In voormelde beschikking werd reeds geduid: *“Met zijn algemeen betoog zoals gevoerd in zijn verzoekschrift, brengt verzoeker geen dwingende argumenten, concrete gegevens of tastbare stukken bij die een ander licht werpen op de appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing, laat staan dat hij aantoont dat de gevolgtrekkingen onjuist zijn. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.”* Dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich ter terechtzitting opnieuw beperkt tot een algemeen betoog, zonder dat zij echter concreet ingaat op hetgeen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming op gemotiveerde wijze wordt vastgesteld, noch haar stelling dat een update moet gebeuren, concretiseert. Het komt de verzoekende partij toe concreet aan te tonen dat zij in haar land van herkomst een vrees heeft voor vervolging, dan wel een risico loopt op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Met haar algemeen betoog en het uiten van algemene verzuchtingen, blijft zij desbetreffend evenwel in gebreke.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. POLLET